

i Demokratiskt Världsförbund

DEVALVERINGEN

Devalveringen är samtalsämnet för dagen. Atminstone ibland alla ekonomiskt intresserade. Och vem är inte det. I varje fall är det en fråga, som mer eller mindre berör alla.

Devalveringen betyder, att vårt penningvärde sjunkit, att vår svenska kronas värde i förhållande till dollarn skrivits ned. Amerika har så velat och drivit sin vilja igenom. Än så länge är dollarns makt stor. Den binder och reglerar genom pakter och Marshallhjälp och mycket annat.

Sverige undslapp världskriget och kunde nu haft en stark ekonomisk ställning, men förstörde likväl sina finanser. Vi kunde ha varit till största delen självförsörjande, men vi lät oss översvämmas av sydfrukter, smink och all jordens härligheter utan att beräkna balansen mellan import och export eller bevaka vårt eget lands intressen med tanke på framtiden.

Hr Myrdal höjde plötsligen kronans värde *n o m i n e l l t* med c:a 14 %. Och gick! För att sedan i Genève bedriva en förträfflig verksamhet. Svenska folket får det nog rätt besvärligt, när kronans värde enligt Amerikas önskan fallit *r e e l l t* med c:a 30 %, d.v.s. nära en tredjedel. Och kronans värde är nu ytterligare i fallande i visst avseende c:a 40 % eller kanske däröver. Man kan säga att även England lydde order. Men det brittiska världsherraväldet visar sig numera mest i lysande furstebärlöpp. Norge och Danmark gav också vika för USA. Skandinavien skulle vara solidariskt. Men kanske kunde vi ha hjälpt Norge och Danmark bättre genom att säga nej,

d. v. s. att ej ha nedskrivit kronan mera än den förut blivit uppskruvad. Schweiz försöker alltså att ej sänka sitt penningvärde, Schweiz, som i likhet med Sverige undgick världskrigen. Schweiz har goda finanser, men har väl inte heller så dryga utgifter för rustningar.

Vad hade hänt om Sverige ej lätit den svenska kronan falla så mycket? Antagligen åtskilliga omläggningar i vår politiska kurs. Troligen också flera umbäranden, som drabbat alla. Men så småningom en självständigare uppbyggnad och utveckling med möjlighet till mera ekonomisk och moralisk rättvisa för ett nytt samhälle i en ny tid.

Nu är det för tillfället som det är. Ingen kan ännu till fullo skönja följderna av det skedda, fast vi får vara beredda på prisstegringar och inkomstminskningar samt många obehagliga överraskningar. Må vi försöka att med fast beslutsamhet rida ut stormen.

ELISABETH TAMM

Eivor Ladberg död

I pressläggningsögonblicket nås vi av det smärtsamma budskapet att Eivor Ladberg hastigt lämnat oss. Förlusten är stor för vårt förbund och sorgen djup för hennes många personliga vänner och kamrater i arbetet. Eivor Ladbergs insats för fredsarbetet, särskilt som sekreterare i SKV, ägnas en särskild artikel i vårt decembernummer.

Asiens kvinnor samordnar sin kamp

Under den första veckan i december i år kommer en historisk kvinnokonferens att äga rum i Peiping i Kina. För första gången kommer då representanter för Asiens kvinnomiljoner att samlas för att i gemensamt rådslag redovisa kvinnornas roll i den nationella frihetskampen i kolonialländerna och för att ytterligare stärka och samordna Asiens kämpande kvinnofront.

Asiens vaknande kvinnomassor tar sin del av ansvaret för att skapa ett Asien där kolonialslaven får människovärde och människorätt. Peipingkonferensen får mot bakgrunden av hela den koloniala frihetsrörelsen, en väldig betydelse för fredskampen i hela världen.

Det var vid KDV:s exekutivmöte i Stockholm hösten 1947 som de första besluten fattades i frågan om hur den demokratiska kvinnorörelsens samarbete med Asiens kvinnor skulle organiseras fastare och mer effektivt. Då beslöts nämligen, enligt en önskan som uttryckts till KDV i otaliga brev från asiatiska kvinnor och organisationer, att KDV skulle sända en speciell kommission med uppgift att studera kvinnornas och barnens läge i Asiens länder. Denna kommission som bestod av bl. a. dr Pat Miles, England, Simone Bertrand, Frankrike, professor Tamara Morozova, Sovjetunionen och Mrs Zelma Brandt, USA, besökte Indien, Malacka och Burma men vägrades inresevisum till Indonesien och Viet-Nam.

Till KDV:s andra kongress i Budapest 1948 var kommissionen färdig med en rapport om sin resa, vilken gavs ut i bokform. Det är en skakande skildring av de ohyggliga förhållanden som kvinnorna och barnen i kolonialländerna lever under, en skildring av utsugning av kvinnornas och barnens arbetskraft i gruvor och på plantager, den ger fruktansvärda siffror om dödligheten genom hunger, sjukdomar och genom bristen på sanitära och sociala åtgärder, den ger fakta om kvinnornas skriande rättslöshet. »I kolonierna upplevde vi med grym åskadlighet imperialismens rätta ansikte», heter det bl. a. i rapporten.

Under tiden mognade planerna på en konferens för Asiens kvinnor. Vid KDV:s exekutivmöte i Paris omedelbart efter Världsfredskongressen gav madame Lu Tsiu, Kina, en redogörelse för konferensens mål och sammansättning.

»Konferensens mål är att samla de förtryckta kvinnorna som kämpar i Asien. Den skall ge deras representanter möjlighet att utbyta erfarenheter och stärka enheten i den gemensamma kampen för nationellt oberoende, demokrati och fred, för kvinnornas och barnens rättigheter. Konferensen kommer att utgöra ett betydelsefullt steg mot samarbete, under KDV:s ledning, mellan Asiens kvinnor och de kvinnor som kämpar för samma mål i alla delar av världen.»

Konferensen skulle ha förlagts till Calcutta, men Nehru-regeringen vägrade att ge sitt tillstånd. Och nu har alltså Kinas demokratiska kvinnofederation — som konstituerades i april 1949 och med sina 22,630,000 medlemmar är KDV:s starkaste sektion i Asien — inbjudit till konferens i det för några månader sedan befriade Peiping.

Tretton asiatiska sektioner, bortsett från de sektioner i Sovjetasien, som är anslutna till Sovjetkvinnornas antifascistiska kommitté, kommer att delta i konferensen: **M o n g o l i s k a f o l k r e p u b l i k e n**, som är en bland de mest aktiva sektionerna och som bl. a. gjort stora insamlingar av pengar och kläder för det demokratiska Greklands kvinnor; **K o r e a** med sammanlagt 2,5 miljoner medlemmar från Nord- och Sydkorea; **V i e t - N a m**, vars sektion på 2 miljoner medlemmar utgör en av de viktigaste grupperna i Viet-Nams folkfrontsorganisation och som verksamt bidragit till frihetskampen mot den franska imperialismen; **I n d i e n**, där 20,000 bengaliska kvinnor tillhör sektionen och där ett intensivt arbete pågår för att bilda en allindisk progressiv kvinnoorganisation; **P a k i s t a n**, **B u r m a**, **M a l a c k a**, **I n d o n e s i e n**, **S i a m**. **I r a n**, vars sektion förbjudits under den våg av terror som reaktionen utlöst där, och där många

kvinnor befinner sig bland de cirka 1,000 personer som arresterats för demokratisk verksamhet. Vidare Libanon, Israel och Syrien, samt Kina.

Konferensens dagordning omfattar följande punkter:

1. Kvinnornas kamp i Asien för nationellt oberoende och demokrati (rapporten ges i denna punkt av Kinas demokratiska kvinnofederation).
2. Försvaret av kvinnornas rättigheter (rapport av Irans kvinnor).
3. Försvaret av barnens rättigheter (rapport av Indiens kvinnor).

»En miljon kvinnor i Peiping bereder sig med obeskrivlig entusiasm att motta delegaterna till Asienkonferensen», heter det i en hälsning till KDV. I alla Asiens länder pågår ett brett arbete för att popularisera konferensen och trots utarmningen, trots krig och terror samla de nödvändiga medlemmar för att göra Peiping-konferensen till en avgörande framgång för fredens och demokratins försvarare. KDV:s sektioner i en rad europeiska länder bidrar ekonomiskt till konferensen, och KDV har vädjat till alla sektioner om stöd för konferensen. SKV för denna vädjan vidare till sina avdelningar och enskilda medlemmar. Ge ert stöd till denna konferens som trots att den äger rum tusentals mil från vårt land har en stor betydelse även för oss. Asiens kvinnor kämpar mot samma imperialism vars syften vi ser i Atlantpakten, i kriget mot Greklands folk, i understödet av Franco-Spanien, och vars kännetecken är växande arbetslöshet, rättslöshet, rashat och ekonomisk kris. Över gränser och oceaner skall kvinnornas solidaritet förmå organisera ett samarbete för fred och mänsklighet. »Enade skall vi vinna freden.»

MARGIT LINDSTRÖM

Om Aischylos' Eumeniderna

talade rektor Honorine Hermelin vid Stockholmsavdelningens välbesökta möte den 30 september. Det gripande dramat från Greklands storhetstid förkunnar freden gentemot kriget på ett sätt som talar direkt till människorna ännu i vår tid. Rektor Hermelins uppläsning ur dramat följdes av andlösas åhörare.

FN har mottagit våra petitionslistor

FN:s Sekretariat har i ett brev av följande lydelse till SKV:s ordförande erkänt mottagandet av namnlistorna från SKV:s petitionsrörelse under värcen för förbud mot atombomben:

»Jag har härmed äran meddela att Sekretariatet mottagit det brev av den 3 juni 1949 vari jag underrättas om att svenska sektionen av Kvinnornas Demokratiska Världsförbund sändt en petition med vädjan till Förenta Nationerna om omedelbara överläggningar i syfte att uppnå reducering av rustningarna och förbud mot atombomben och mot alla andra massförintelsevapen.

Jag har även äran meddela att de fem volymerna innehållande 55,425 svenska kvinnors namnteckningar har mottagits av Sekretariatet och att det medföljande brevet kommer att införas i nästkommande lista över hänvärdelser från icke statliga organisationer som distribueras som dokument från Säkerhetsrådet.

Med utmärkt högaktning
BYRON PRICE
generalsekr. a. i.

Rådsmöte i Moskva

KDV:s Råd sammanträder i Moskva den 15—19 november 1949.

På dagordningen står följande frågor:

1. KDV:s och dess nationella sektioners kamp för freden.
2. Försvaret av kvinnornas ekonomiska rättigheter mot bakgrunden av den växande nöden och arbetslösheten i de kapitalistiska länderna.
3. Den demokratiska kvinnopressen och dess uppgifter.
4. Rapport från den Förberedande kommittén för Konferensen för Asiens kvinnor.
5. Internationella dagen för barnen.
6. Rapport om KDV:s ekonomiska ställning.
7. Nya inträdesansökningar.

Som representanter för SKV kommer redaktör Valborg Svensson, fröken Elisabeth Tamm, fil. mag. Margit Lindström och fröken Inga Björnlund att delta i rådsmötet.

När höstlöven faller

HÄNDELSENA VÄRLDEN RUNT jagar fram i samma takt som de frusna höstlöven faller efter vår underbara brittsommar.

Den 23 september meddelade Truman att det med säkerhet kunde antagas att Sovjet nu kunde tillverka atombomber. Kanske hade Sovjet i alla fall icke så stort förråd men dock — Truman valde förvisso sitt ögonblick. Det gällde att få amerikanska kongressen att bevilja miljarderna till Europas upprustning. Summorna beviljades omedelbart.

Generalstaber och utrikesministrar sammanträder och smider sina planer, men trots detta känns det som en trygghet att atomhemligheten icke längre är monopoliserad. Giftgaserna kände alla nationer till efter första världskriget, och gasmasker förfärdigades i massor till barn och vuxna under mellankrigstiden som förberedelse till nästa krig. Detta kom, men giftgaserna användes aldrig. Enda undantaget var Italiens abessinska äventyr, där Mussolini utan risk för motåtgärder av samma slag kunde förgifta några negerbyars innevanare. **V e m s k u l l e n u v å g a a t t k a s t a d e n f ö r s t a a t o m b o m b e n ?**

MEN KRIGEN — det kalla och det heta — rasar ändå jorden runt. Tyskland har delats definitivt, åtminstone för en tid. Västtyska republiken, omfattande 23 miljoner människor, utropades först i början av september. Till huvudstad utsågs tills vidare Bonn. Historieprofessorn Theodor Reuss blev västtyska förbundsrepublikens första president. Han utnämnde Konrad Adenauer, tillhörande kristligt-demokratiska partiet till rikskansler. Socialdemokraternas ledare dr Schumacher avböjer regeringssamverkan. Regeringen blir sålunda starkt högerbetonad.

Den östtyska staten som omfattar 17 miljoner, utropades nu i början av oktober med Berlin som huvudstad. Kanske de får nöja sig med den ryska sektorn, från vilken Sovjet nu dragit bort sin ockupationsstyrka. Den har förlagts till Potsdam. President resp. kansler blev ledarna för tyska socia-

listiska enhetspartiet Pieck och Grotewohl. Sovjet uppmanade de tre andra ockupationsmakterna att även draga ut ur Berlin, men de har vägrat. Luftbron har i alla fall i tysthet försvunnit, så tågen går tydligen zonerna emellan och det är ju alltid något.

SEDAN HAR DET VARIT allmänna val i Österrike och Norge, i båda fallen med en markerad dragning åt höger.

Vad norska valet beträffar kan man inte underlåta att förvåna sig över dess valordning, som medförde en kolossal överrepresentation för de största partierna, först och främst socialdemokraterna. Dessa ökade sina mandat från 76 till 85, kommunisternas representation sjönk från 11 till 1. Men ser man på hur många röstande som står bakom varje representant finner man, att bakom varje socialdemokratisk stortingsledamot står 10,000 röstande, men bakom den ende kommunisten stod 90.000 à 100.000. Samma förhållande, fast inte fullt så groteskt, framträder med de andra partierna. Socialdemokraterna hade vid förra stortinget med en rösts övervikt passat på att få igenom en lag som förbjöd valsamverkan mellan olika partier, vilken skulle kunna utjämna dessa valordningens orättfärdigheter. Det är ofrånkomligt att bakom den stora socialdemokratiska majoriteten i c k e står en lika stor folkmajoritet.

Enligt den slutgiltiga sammanräkningen förlorade kommunisterna trots det stora antalet röster även sitt sista mandat.

VÄNDER MAN BLICKEN till östra halvan av jordklotet är det tydligt att händelserna i Kina är utslagsgivande. Canton överlämnades den 15 oktober utan blodsutgjutelse i Mao-Tse-tungs händer. Den första oktober hissade han personligt den nya folkrepublikens röda flagga med fem gyllene stjärnor ovanför den port, som för in till det gamla kejsarpalatset i Peking, och blev själv dess förste president. Bland den nya folkrepublikens vice presidenter märkes Madame Sun-Yat-sen, änka efter grundläggaren av republiken Kina och märkligt nog syster till Madame Tjang-Kai-chek.

Men skall man erkänna den nya regeringen eller icke? Engelsmännen, som har stora investeringar i Kina vill rädda vad som räddas kan. Kanske Hongkong och Singapore med Malackahalvön annars glider ur deras händer.

Amerikanarna är inte hånade att erkänna det röda Kina. För det första har de inga pengar investerade, och erkänner man den nya regeringen måste man bryta med Tjang-Kai-chek. En del av Kina återstår ju, men framförallt, Tjangs regering har en permanent plats i FN:s säkerhetsråd — alltså med vetorätt. Man förstår att de ej gärna vill ge den till Mao-Tse-tung.

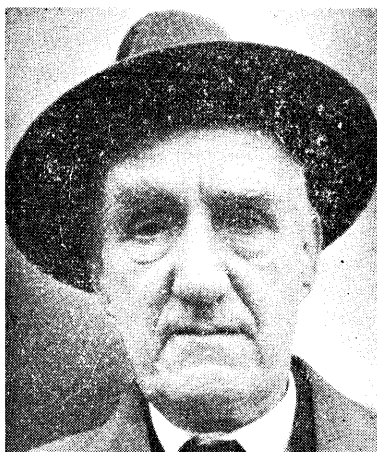
I INDONESIA TYCKS FN ha fått underhandlingar till stånd, men i Viet-nam rasar kriget fortfarande med stora förluster för Frankrike i människoliv och pengar. På det hela taget råder det en stor oro i Sydost-Asien.

När europeerna kom till Fjärran Östern förde de med sig vissa välfärdsanordningar och hindrade förödande krig de olika infödingsfolken emellan. Detta medförde en ökad tillväxt av befolkningen, som inte på samma sätt som förut decimerades av hungersnöd och krig. Men de vita förde också med sig ett ekonomiskt system som innebar att bönderna förlorade det mest av sin rörelsefrihet, och de stora vinsterna på koloniernas produkter kom aldrig fram till bönderna. De kom i händerna på ockrare. Samtidigt framtvingade folkökningen en allt längre gående uppdelning av brukningsdelarna, så att brukarna blir allt lättare offer för penningutlånare.

Kolonialmakterna har icke ändrat alla dessa missförhållanden. Tvärtom — de har befäst ett feodalsystem som hindrade uppkomsten av ett fritt bondestånd. Fattigdom och elände har alltid rått i Östern och behöver inte i och för sig tillskrivas Västerlandets inflytande. Men det föll på Västerlandets lott att öppna ögonen på den infödda befolkningen, och när denna upptäckte att den levde i elände, satte den detta i samband med främlingarna och därmed föddes den nationella rörelsen med rashatets hemska följder.

Förändringarna måste ske och blod kommer att flyta. Men man har dock ett visst

Fredspristagare

Genom fredligt samarbete kan världens livsmedelsproduktion fördubblas.

Norska stortinget har tilldelat lord Boyd Orr Nobels fredspris för 1949. Boyd Orr som är skotte, har bl. a. gjort sig känd för sitt arbete i FN:s organisation för livsmedel och jordbruk, FAO, vars generaldirektör han är.

Om sin plan för ökat välbstånd — och därav följande fred — säger han i ett uttalande:

— Om de olika nationerna samarbetar i stället för att ägna sig åt politiska gräl, skulle man kunna fördubbla jordens livsmedelsproduktion och fördela överflödet även till utvecklade områden. Därigenom skulle man tillfredsställa behoven hos de folk som nu är i uppror mot sin hunger och fattigdom. Planen skulle öka inte bara jordbrukets avkastning, utan även den industriella produktionen och världshandeln över huvud taget — till nytta för alla. Genom samarbete och utnyttjande av moderna lantbruksmetoder skulle världens livsmedelsproduktion kunna fördubblas på 25 år.

intryck från Mao-Tse-tungs segerrika frammarsch, att när kineser bara får vara för sig själva så klarar de på ett besynnerligt sätt upp saker med bibehållet ansikte.

ADA NILSSON

ÖPPET BREV

från arbeterskorna vid Moskväs glödlampsfabrik till arbeteskorna inom den svenska elektriska industrin

Vi arbeterskor vid Moskväs glödlampsfabrik skulle gärna vilja delge de svenska kvinnor som arbetar inom motsvarande industrier, våra tankar kring behandlingen av likalönsfrågan i FN:s olika kommissioner och utskott.

Det står utom diskussion att kvinnans ekonomiska likaberättigande är en förutsättning för verklig demokrati och för att det arbetande folkets livsintressen skall tryggas. I vårt land genomfördes lika lön för män och kvinnor för 32 år sedan, omedelbart efter den socialistiska oktoberrevolutionen. Men vi vet att kvinnorna i de flesta andra länder saknar ekonomiskt likaberättigande.

När därför likalönsfrågan på Fackliga Världsfederationens initiativ togs upp på dagordningen vid FN:s sociala och ekonomiska råds sjätte sammanträde i februari 1948, väntade vi liksom alla andra kvinnor, att likalönsfrågan äntligen skulle få sin lösning. Vi följde rådets arbete med stort intresse och glädde oss på förhand åt att lönerättvisan mot arbeterskorna i en rad länder skulle avskaffas.

Men vi hade glatt oss för tidigt. Redan har det gått mer än ett år sedan frågan behandlades där, men situationen är oförändrad. Arbeterskornas förhoppningar blev inte förverkligade.

I februari i år ägde Sociala och ekonomiska rådets åttonde session rum. Till detta sammanträde hade sovjetdelegationen inlämnat ett resolutionsförslag, i vilket alla länder uppmanades att i lag fastslå likalönsprincipen. Detta förslag avslogs av delegaterna från USA, England och en rad andra länder. I stället för ett klart och konkret förslag antog sammanträdet en resolution, enligt vilken frågan skulle hänskjutas till FN:s kommission för kvinnornas rättigheter.

I mars-april 1949 sammanträdde denna kommission i Libanon. Även här mötte de ryska delegaternas förslag starkt motstånd från Amerikas och Englands representanter. En engelsk representant betecknade likalönsprincipen som föråldrad...! En ameri-

kanska uppträdde till försvar för privata överenskommelser mellan arbetare och arbetsgivare och mot lagstiftning om likalön. De ryska förslagen röstades ner av USA:s, Englands och en rad andra länders representanter. Sammanträdet beslöt att frågan skulle hänskjutas (igen!), denna gång till Internationella arbetsbyrån som skall sammanträda först 1950.

Så ligger frågan om kvinnornas ekonomiska likaberättigande alltså till i dag — fortfarande olöst. Vi förstår mycket väl varför den engelsk-amerikanska majoriteten avslagit de ryska delegaternas förslag. Ett fastställande i lag av kvinnornas ekonomiska likaberättigande betraktas av kapitalisterna som en fara för de extraprofiter som kvinnornas underbetalda arbete tillför dem.

Inte utan stolthet kan vi göra en jämförelse med förhållandena i vårt land, där vi gjort slut på den ena människans utsugning av den andra. Kvinnornas fullständiga likaberättigande på alla områden är okränkbar lag i Sovjetunionen. Hos oss är det uteslutet att en kvinna betalas lägre än en man när hon utför samma prestation. Det finns många exempel på att kvinnor förtjänar mera än män inom samma fack. På vår glödlampsfabrik arbetar både manliga och kvinnliga förmän. Den högsta månadslönen bland dem har en kvinna, Jelena Lebedjeva. Av de arbetare som spinner volframtrådarna, förtjänar en kvinna, Anna Mishina, mest. Hon har fått röda arbetsfanans orden för utomordentligt arbete. Valentina Krisanova som är verkmästare och fått Stalinpris för sin arbetsinsats, förtjänar tack vare att hon är en skicklig organisatör mycket mer än många manliga verkmästare.

Mer än halva arbetsstyrkan i vår fabrik utgörs av kvinnor. Var och en av oss försöker att arbeta bättre och organisera arbetet så att det blir så produktivt som möjligt. Vi vet att vårt arbete kommer hela folket till godo och skapar möjlighet att göra människornas liv bättre och lyckligare. Och därför är vi stolta över vår fabrik. Den är en

Ropandes röster

Professorn och Nobelpristagaren A r n e T i s e l i u s i öppningsprogrammet för en serie kortvågssändningar för internationell studentkontakt, redigerad av Sveriges förenade studentkårer, som Radiotjänst började den 9 oktober:

Studenter i alla länder bör vara bland de första att inse att utvecklingen fört oss fram till en punkt där de flesta tvistefrågor framstår oväsentliga i jämförelse med den allvarliga fara som hotar vår civilisation. Vårt land har haft förmånen att leva i fred nära 150 år. Vi tror inte att vi har förtjänat detta privilegium mer än någon annan nation, men vi tror att *detta innebär en förpliktelse för oss mot världen som helhet att göra vad vi kan för ytterligare internationell förståelse*, och studenterna bör vara de sista att ge upp hoppet om en lyckligare och tryggare värld. Vetenskapsmännen är övertygade om att än-

av de första Moskvafabrikerna som redan nått den produktionsnivå som enligt planen skulle uppnås 1950.

Vilket arbete de ryska kvinnorna utför och vilka perspektiv de har vill vi gärna ge några exempel på från vår egen fabrik. Hos oss arbetar 112 fackutbildade kvinnor med fullständig mellanskola. För närvarande fortsätter 158 av våra arbeterskor att vidareutbilda sig vid högskolor och mellanskolor i Moskva, 45 går på aftonkurser i yrkesskolor och 90 går i yrkesskolor för ungdom.

I vår fabrik leds många av de största fabriksavdelningarna av kvinnor. 200 kvinnor är biträdande avdelningschefer och förmän. Elva kvinnor har belönats med utmärkelse för utomordentlig arbetsprestation, och sex ingenjörer, tekniker och arbetare är Stalinpristagare. De har fått landets högsta utmärkelse för vetenskaplig forskning och betydelsefulla upptäckter inom sitt fack. Fem arbeterskor i vår fabrik är stadsfullmäktige.

Kvinnorna i vårt land har alla möjligheter att utbilda sig och välja yrke. Vi sätter in alla våra krafter för ett fredligt, skapande arbete till vårt folks nytta, och vi vill — liksom hela vårt folk — fortsätta vårt arbete ostört. Vårt land går in spetsen för den kamp

nu större krafter — att utnyttjas till gott eller ont — skall ställas till vårt förfogande genom den fortsatta forskningen. Ingen individ eller grupp får i denna situation handla utan hänsyn till medmänniskor, inte bara i det egna landet, utan i hela världen.

Förstakammarledamoten, advokat G e o r g B r a n t i n g (sd) i AT:

»Delar ni kommunisternas uppfattning om hur freden skall tryggas», tillfrågas jag. Uppriktigt sagt känner jag inte till, om kommunisterna har någon standardlösning för denna mänsklighetens livsfråga. Man kan göra det ena och det andra för freden — man kan förbjuda och kontrollera atombomben — vilket naturligtvis inte räcker, men alltid vore något. Man kan skära ner rustningarna — vilket naturligtvis inte blir av nu. Man kan åter och åter erinra människorna om ett nytt världskrigs katastrofala verkningar. Man kan undvika krigshets, hatpropaganda, skrämselagitation, en provokatorisk politik. Man kan bekämpa nazismen, som släppte lös kriget. Man kan stödja FN. Man kan t. o. m. vägra i vändningen, när det gäller Atlantpakten. Om detta är »kommunisternas uppfattning om hur freden skall tryggas», så delar jag deras uppfattning — eller de min.

för freden som växer sig allt starkare i alla länder. Vi har med oerhört intresse läst de tal som delegaterna vid Världsfredskongressen i Paris höll.

Vi har kommit en smula utanför ämnet — men vi ber er förstå oss: för varje enskild medborgare i vårt land är frågan om fredligt, skapande arbete den allra viktigaste.

Vi är fast övertygade om att de arbetande kvinnorna genom energisk kamp skall uppnå likställighet och att den orätt som ligger i att kvinnorna inte tillerkänns ekonomiskt likaberättigande, skall avskaffas.

Med hjärtliga hälsningar

VARVARA SYRKOVA, avdelningschef, Stalinpristagare. ANNA MISHINA, arbeterska. VALENTINA DUBOVA, montör. ANASTASIA TSJIRKOVA, verkställare, stadsfullmäktig. MARIA KOLESNIKOVA, chef för en ungdomsarbetsgrupp.

Solidaritet med våra kämpande systrar

GREKLAND:

Till de senaste offren för den grekiska terroregimen hör en grekisk lärarinna, Katherine Thalagani, som nyligen för andra gången dömts till döden. Hon är mor till en liten flicka och hennes man mördades på öppen gata i Saloniki 1947. En kvinnlig grekisk läkare, dr Maria Nikolettou, har arresterats och hotas av dödsdom. SKV har i brev och telegram till Atenregeringen och grekiska legationen och amerikanska ambassaden i Stockholm protesterat mot dödsdomen och krävt de arresterades frigivning.

SKV:s lokalavdelningar i Karlstad, Solna, Södermanland, Norrköping, Kiruna, Bollnäs och Sandviken har med brev och telegram till ovan nämnda myndigheter understrukit de svenska kvinnornas avsky inför den blodiga terrorn i Grekland. Även Internationella Kvinnoförbundet för Fred och Frihet har efter en hänvändelse från SKV anslutit sig till protestaktionen och antagit ett uttalande till förmån för den dödsdömda Katherine Thalagani.

Båda dessa kvinnor har tillsammans med sitt folk och med livet som insats kämpat för sitt lands oberoende och befriande från fascismen. Fascistregimen måste få veta att den demokratiska opinionen är vaksam — endast detta kan rädda dem från döden!

FINLAND:

En medlem av vår finska systerorganisation, »Finlands demokratiska kvinnoförbund», arbeterskan fru Anni Kontiokangas, blev ett av de två dödsoffren för de polisaktioner varmed den finska regeringen mötte arbetarnas lönestrejk för en tid sedan. Hon avled på sjukhus efter skador som hon erhållit vid polisens attack mot demonstrerande arbetare. Den andre dödade var en arbetare, som sköts. En annan medlem av kvinnoförbundet, fru Elsa Karpinnen, har arresterats. SKV:s arbetsutskott har med anledning därav sänt följande telegram till den finska presidenten:

»Upprörda över underrättelserna om polis-attackerna mot strejkande i Kemi, bland dem även kvinnor, hemställer Svenska Kvinnors Vänsterförbund allvarligt om en opartisk undersökning av våldsdåden, som krävt dödsoffer, och väddar enträget om frigivande av de arresterade.»

Av utrymmesskäl måste en artikel om de franska kvinnornas fredskamp varom madame Andrée Dutilleul, en av KDV:s sekreterare, berättade vid sina föredrag i Stockholm, Gävle och Huddinge, överstå till nästa n:r.

ARGENTINA OCH INDIEN:

SKV har i brev och telegram till FN och till de berörda regeringarna protesterat mot de terrormetoder som de reaktionära myndigheterna i Argentina tillåtit sig praktisera mot demokratiska argentinska kvinnoorganisationer under dessas arbete i samband med Världsfredskongressen, samt mot Nehru-regeringens brutala undertryckande av de demokratiska rättigheterna i Indien. I Argentina har en vidrig tortyr och arresteringar kommit till användning mot kvinnor som spritt flygblad m. m. om Världsfredskongressen, och i Indien har polisaktionen mot kvinnorna krävt dödsoffer.

Nedanstående svarsbrev har kommit från FN:s kommission för de mänskliga rättigheterna:

»Härmed erkännes mottagandet av Edert brev av 5 juni 1949, riktat till Ekonomiska och Sociala rådet, angående behandlingen av kvinnor i Argentina och Indien.

En resumé av Eder hänvändelse skall införas i den konfidentiella lista som tillställs Kommissionen för de mänskliga rättigheterna till dess nästa sammanträde. En liknande resumé skall för undersökning även tillställas FN:s kvinnokommission till dess nästa sammanträde.»

ETT FINT INITIATIV

Vi tacka SKV:s Stockholmsavdelning varmt och hjärtligt för den stora gåva — kr. 140 — som SKV fått mottaga såsom resultat av Stockholmsföreningens boklotteri vid sammanträdet den 30 sept.

För SKV:s styrelse.
ANDREA ANDREEN.

Tidningen Vi kvinnor i demokratiskt världsförbund

Utgivare: Andrea Andreen
Köpmantorget 2, Stockholm

Redaktionskommitté: Carin Hermelin,
Margit Lindström, Ada Nilsson, Elsa Svartengren.

Utkommer med sex nr per år
Prenumerationspris per år: Kr. 1: 50

Lösnr: 25 öre
Postgiro 51323

Svenska Kvinnors Vänsterförbund,
Hagalund.